ברודער מאָרד

העכסט אינטערעסאנטער און שפאנענדער ראמאן

(פארזעצונג)

אין א פאר מינוט ארום איז גראף געארג הערבערט דערבי און סינדא באהאדור גע־קומען.

קוים האט מען זיך באגריסט האט דער אומרואיקער אינדיער געפרעגט אויב ער קאן שוין זעען דעם אלטן שטערנפעלד מיט זיין טאכטער.

— איך האב מיט זיי גערעדט און זיי דערוואַרטן אייך, סאהיב, האט מערי גע־זאגט. קומט מיט מיר.

זי האט אוועקגעפירט דעם אינדיער אין דעם אלטן שטערנפעלדס צימער.

באלד ווי מערי מיט׳ן אינדיער זיינען אוועקגעגאנגען האט געארג געפרעגט הער ווענדלאנד:

— נו, וואס הערט זיך? איר האט מיר געזאגט, אז היינט וועט מען ארעסטירן דעם מאן וועלכער האט פארגיפטעט מיין פאטער?

— עס איז אזוי. איך האף אז נאך היינט ביינאכט וועט ער זיצן אין נומער זיבן.

— אויף וועלכן גרונט וועט מען אים ארעסטירן?

— ווייל ער האט פארקויפט דעם גיפט וועלכן ער האט געבראכט פון אינדיע און מען האט געוואלט פארגיפטן צוויי מענשן.

— נאט אין הימל! אזוי טיף איז דער מענש געפאלן! האט געארג אויסגערופן.

ווענדלאנד האט זיך געווענדעט צו הער בערט דערבי און האט אים געזאגט:

— איך איר וועט זיך איבערצייגן אז אויף דער וועלט איז נאך דא גערעכטיקייט

— וואס מיינט איר דערמיט, ה׳ ווענד־לאנד?

— מיט איך אייך זאגן דעם גאנצן אמת?

— זאגט מיר אלעס, ה׳ ווענדלאנד.

— איך האב ליידער פאר אייך ניט קיין פריילאכע נייעס.

— איך קען שוין איצט אלעס הערן, ווייל איך בין אויף אלעס גרייט.

— איך דער פון אייער ברודער, וועמען איך האב ניט אפגעלאזן פון אויג די גאנ־צע צייט, זינט ער איז אוועק פון לאנדאן.

— און איר ווייסט וואו ער האלט זיך אויף אין שיקאגא און אונטער וואס פאר א נאמען ער לעבט דא?

— איך ווייס אלעס. ער טראגט דא דעם נאמען לארד מארלבארא.

הערבערט איז אויפגעשפרונגען און האט געוואלט אנטלויפן. געארג האט אים צו־ריקגעהאלטן

— וואוהין לויפסטו? הער פריער, וואס ווענדלאנד וועט דיר דערציילן, דאן וועסטו וויסן וואס צו טאן.

מיט שווערע מי איז געלונגען געארגן איינצוהאלטן זיין יונגט פריינט.

— רעדט ה׳ ווענדלאנד, האט הערבערט אויסגערופן. דערציילט מיר אלעס! לאמיך וויסן וואס מיין ברודער איז! ברודער? אך, נאט! ווי קען איך ארויסריידן דאס וואורט? האב איך דען א ברודער? קען איך רופן ברודער דעם מענטש, וועלכער האט אומגליקלאך געמאכט די ארימע הע־לענא!

— דאס איז נאך ניט אלעס, הערבערט. האט געארג געזאגט. הער אייס פריער, דאן וועסטו אורטייל.

ווענדלאנד האט דערציילט הערבערטן

זיי זיין ברודער איז געווען דער קאפיטאן פון דער באנדע רויבער און מערדער, וועל־כע האבן זיך א נאמען געגעבן ״די העלדן פון דער נאכט״, וואס זיי האבן געטאן איז ניט יארק אין שיקאגא און ענדלאך, אז ווילאם דערבי האט עס גערארפט באנוצן די גיפט וועלכע דזשאנסאן האט געקויפט ביי גראף אלפערד צו פארגיפטן 2 מענשן.

— און וואס וועט געשעען מיט אים? האט הערבערט געפרעגט.

— היינט ביינאכט וועט ער ארעסטירט ווערן מיט דער גאנצער באנדע. דאס הייסט מיט אלע ״העלדן פון דער נאכט״.

הערבערט האט פארדעקט זיין פנים מיט די הענט און האט אנגעהויבן צו וויינען.

— אך, נאט, אונזער ערלאכטער נאמען! הונדערטער יארן איז דער נאמען דערבי געבליבן ריין, אן א שום פלעק, און יעצט—

— איך וועל זעען, אז דער נאמען דער־בי זאל ניט דערמאנט ווערן אין געריכט, האט ווענדלאנד געוואלט אים בארואיקן. ווען ער וועט אליין ניט אויסזאגן אז ער הייסט דערבי וועט זיין נאמען בלייבן מארלבארא.

— לאזט מיך אפ, האט הערבערט זיך געבעטן, איך מוז זיין אליין.

— גיי הערבערט! גיי אין גארטן, האט געארג געזאגט צו אים.

הערבערט דערבי איז ארויסגעגאנגען. ווענדלאנד און געארג זיינען געבליבן אליין

— איך האף אז היינט ביינאכט וועט נעמען א סוף, האט ווענדלאנד געזאגט, איך וועל האבן די גאנצע באנדע אין די הענט. לאז דאס געריכט באשליסן וואס מיט זיי צו טאן.

— איך בין איינגעטלאך צופרידן, האט געארג געזאגט, ווי בייז איך בין אויף דעם גראף אלפרעד, איז מיר דאך ליבער אז דאס געריכט זאל אים פארשיקן אין טור־מע, איידער איך זאל זיך אליין נוקם זיין אן אים. איך וויל נאר ער זאל זיך מער ניט רופן גראף טשעוויק נאר ער זאל הייסן מיט זיין אמת׳ן נאמען, אלפרעד ווילסאן. דאס שווערסטע אבער וועלן מיר האבן מיט׳ן אינדיער. ער וועט עס ניט אויסהאלטן. ער האט געשווארן נקמה צו נעמען פון זיין ערגסטן שונא.

— איך האב נאך אין לאנדאן געגעבן מיט׳ן אדוואקאט שארפ, אז איך זאל ניט דערלאזן סינדא באהאדור צו באגיין אזא נארישקייט ווי טויטן דעם גראף אלפרעד.

דערווייל איז מערי צוריקגעקומען. ווענד־לאנד האט פארשטאנען אז ער איז דא אי־בעריק און איז זיך אוועקגעגאנגען.

— וואו איז דיין פריינט הערבערט דער־בי? האט מערי געפרעגט.

— ער איז אין גארטן.

— פלוצלונג איז ער געגאנגען אין גאר־טען? ווי קומט עס וואס ער האט דאך געלאזן אליין און איז אוועקגעגאנגען?

נעארג האט איר דערציילט אין קורצע ווערטער, פארוואס הערבערט איז געגאנ־גען אין גארטן.

— מערקווירדיק, האט מערי אויסגע־רופן. איך האב געשיקט ראזא שטערנפעלד אין גארטן, ווייל איך האב ניט געוואלט אז זי זאל זיין דערבי׳ס ווי דיין שוואגער, סינדא באהאדור, וועט ריידן מיט איר פאר־טער. איך ווייס אז זיי האבן צו ריידן אי־בער זאכן וועלכע א יונג מיידל דארף ניט הערן.

— דו האסט זייער גלייך געטאן, מערי, הערבערט האט מיר פארטרוים זיין גע־היימניש: ער איז פארליבט אין דער ראַ־זא פון שיקאגא.

מערי האט אויפגעהויבן ביידע הענט צום הימל און האט אויסגערופן:

— איך וואלט מיך געשעצט גליקלאך, ווען דאס גוטע, אבער אומגליקלאכע מיידל זאל געפינען אזא עראלאן און גוטן מאן ווי דיין פריינט הערבערט. איך וויים אבער ניט, אויב עס וועט מעגלאך זיין.

— פארוואס איז, מערי?

— דו האסט מיר געזאגט, אז הערבערט שטאמט אפ פון איינע פון די עלטסטע פאמיליעס אין ענגלאנד, איך האב אלזא מורא, אז זיין פאמיליע וועט עס ניט דער־לאזן ער זאל דאס ווייבל אן ארים מיידל, ווע־מעס פאטער פלעגט ארומגיין אין שיקאגא זינגען אין ארימע שיינקס.

— זיי רואיק, מערי, הערבערט דערבי איז א זעלבסטשטענדיקער מענש. ער איז זייער רייך און דארף זיך ביי קיינעם ניט אנפרעגן, וועמען ער זאל הייראטן.

לאמיר לאזן ביידע יונגעלייט ריידן. מען דארף זיך ניט צוהערן, ווען צוויי פאר־ליבטע ריידן צווישן זיך. לאמיר בעסער הערן, וואס סינדא באהאדור רעדט מיט׳ן אלטן שטערנפעלד.

46טעס קאפיטל
א טרויעריקע געשיכטע

מערי האט אריינגעפירט סינדא באהאַ־רוד אין צימער, וואו דער בלינדער שטערנ־פעלד האט געוואוינט און האט געבעטן דעם אלטן מאן ער זאל זיך ניט אפזאגן און זאל ענטפערן דעם אינדיער אויף זיינע פראגן.

— איך האב געהערט אז איר האט גע־וואוינט אין אינדיע דאס סינדא באהאדור אנגעהויבן צו ריידן, דאן האט איר געוויס געהערט דעם נאמען סינדא באהאדור כאן.

— איך האב דעם נאמען געהערט, האט דער בלינדער געענטפערט קורץ.

— האט אייך אייער טאכטער, ראזא, דערציילט, אז איך האב געקענט איר שוועסטער?

— זי האט עס מיר דערציילט, האט דער בלינדער געענטפערט ניט ווילנדיק.

אויף סינדא באהאדורס פנים האט זיך געוויזן א שווארצער וואלקן. ער האט גע־זעען גאנץ דייטלאך אז דער בלינדער וויל ניט ריידן פון אינדיע.

— ווי הייסט איר, מיין הער? האט דער אינדיער געפרעגט.

— איך הייס שטערנפעלד.

— איך האב געקענט אין אינדיע אן אייראפייער, א רייטש, וועלכער האט גע־הייסן בראהן פאן שטערנפעלד.

— איך בין דער לעצטער שטערנפעלד, פון קיין צווייטן בראהן וויים איך ניט.

— האט איר געקענט אין אינדיע א מאן וועלכער הייסט גראף טשעוויק?

דער בלינדער איז אויפגעשפרונגען פון זיין שטול, וועז ער האט דערהערט דעם נאמען אלפערד טשעוויק.

— וואו איז ער? האט ער אויסגערופן אויסער זיך. קענט איר אים?

— איר האסט אים? האט דער אינדיער געפרעגט.

— ער איז אין גארטן.

— פלוצלונג איז ער געגאנגען אין גאר־טען? ווי קומט עס וואס ער האט דאך געלאזן אליין און איז אוועקגעגאנגען?

נעארג האט איר דערציילט אין קורצע ווערטער, פארוואס הערבערט איז געגאנ־גען אין גארטן.

— מערקווירדיק, האט מערי אויסגע־רופן. איך האב געשיקט ראזא שטערנפעלד אין גארטן, ווייל איך האב ניט געוואלט אז זי זאל זיין דערבי׳ס ווי דיין שוואגער, סינדא באהאדור, וועט ריידן מיט איר פאַ־טער. איך וויים אז זיי האבן צו ריידן אי־בער זאכן וועלכע א יונג מיידל דארף ניט הערן.

— דו האסט זייער גלייך געטאן, מערי, הערבערט האט מיר פארטרוים זיין גע־היימניש: ער איז פארליבט אין דער ראַ־זא פון שיקאגא.

מערי האט אויפגעהויבן ביידע הענט צום הימל און האט אויסגערופן:

— איך וואלט מיך געשעצט גליקלאך, ווען דאס גוטע, אבער אומגליקלאכע מיידל זאל געפינען אזא עראלאן און גוטן מאן ווי דיין פריינט הערבערט. איך וויים אבער ניט, אויב עס וועט מעגלאך זיין.

— פארוואס איז, מערי?

— דו האסט מיר געזאגט, אז הערבערט שטאמט אפ פון איינע פון די עלטסטע פאמיליעס אין ענגלאנד, איך האב אלזא מורא, אז זיין פאמיליע וועט עס ניט דער־לאזן ער זאל דאס ווייבל אן ארים מיידל, ווע־מעס פאטער פלעגט ארומגיין אין שיקאגא זינגען אין ארימע שיינקס.

— זיי רואיק, מערי, הערבערט דערבי איז א זעלבסטשטענדיקער מענש. ער איז זייער רייך און דארף זיך ביי קיינעם ניט אנפרעגן, וועמען ער זאל הייראטן.

לאמיר לאזן ביידע יונגעלייט ריידן. מען דארף זיך ניט צוהערן, ווען צוויי פאר־ליבטע ריידן צווישן זיך. לאמיר בעסער הערן, וואס סינדא באהאדור רעדט מיט׳ן אלטן שטערנפעלד.